

«Μήπως ήταν έγκλημα;»

Το βράδυ της 28ης Φεβρουαρίου το τρένο «intercity 62» ξεκίνησε με άγνωστο αριθμό επιβατών και με όλα τα συστήματα του χαλασμένα, εδώ και χρόνια.

Ζούμε σε μια χώρα στην οποία οτιδήποτε σημαντικό ή συνταρακτικό καλύπτεται από δικαιολογίες και ψέματα.

Πώς όμως να δικαιολογήσεις και να πεις ψέματα, για να καλύψεις κάτι τόσο **τραγικό;**

57 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους με έναν τόσο απάνθρωπο τρόπο εξαιτίας κάποιων ανίκανων και άπειρων ανθρώπων ,ενώ τουλάχιστον πάνω από 300 ζωές βρίσκονταν μέσα στο τρένο ! Παρόλο που τα συστήματα του ήταν χαλασμένα κάποιοι επέτρεψαν σε αυτό το τρένο να κάνει αυτό το δρομολόγιο.

Ένα δρομολόγιο με προορισμό τον ουρανό.

"Πάμε κι όπου βγει " είπαν.

Όμως αυτό είχε ως αποτέλεσμα τον χαμό 57 ανθρώπων που οι περισσότεροι ήταν νέοι.

Νέα παιδιά, που οι γονείς τους από την ώρα που γεννήθηκαν τους έδωσαν πολλή αγάπη και προσοχή, προκειμένου να είναι ευτυχισμένα και να κάνουν όνειρα για το μέλλον τους. Όμως, όλα αυτά χάθηκαν σε μια στιγμή, εξαιτίας ενός εγκληματικού λάθους!

Πόσο πόνο και οργή να αντέξουν;

Άραγε, τι να πούμε για να συνεχίσουν να ζουν οι γονείς που έχασαν τα παιδιά τους , τα παιδιά που έχασαν τα αδέρφια τους και τους φίλους τους μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα;

ΖΩΗ ΜΟΥ...

Όλα ξεκινούν στη ζωή πάντα κάπως έτσι...

-Μαμά...; εσύ είσαι μανούλα? Ακούω την καρδιά σου...είναι ζεστά εδώ όμορφα...Μαμάαα μαμάαα φοβάμαι κάποιος με τραβάει κάποιος με παίρνει μακριά σου...!

Ουφ , ευτυχώς σε ξαναβρήκα. Είσαι ακόμα εδώ κοντά μου! Μαμά μου, μη με αφήσεις ποτέ ξανά !

- Καρδιά μου , πνοή μου , σώμα απ' το σώμα μου , καλώς ήρθες στην ζωή μου,

θα σε αγαπώ για πάντα !

Όχι, όχι μην κλαις, η μανούλα είναι εδώ και δε θα σε αφήσει να πάθεις κακό ποτέ!

Και μετά οι μέρες περνούν...

Ξενύχτια , αγκαλιές , αγωνίες , δάκρυα και πάλι αγκαλιές και πάλι ξενύχτια !

Κάθε φορά που λέει " MAMA " αυτή χαμογελάει και λυγίζει και το σφίγγει στην αγκαλιά της.

Είναι ο θησαυρός της !

Αμέτρητα " μαμά " ατελείωτα κι όλα ξεχωριστά...

Και μεγαλώνει και μεγαλώνει κι όλο βιάζεται να μεγαλώσει, ακόμα πιο γρήγορα και έρχεται η ώρα πια να φύγει για σπουδές ...

- Να προσέχεις αγάπη μου . Να κλειδώσεις τα βράδια. Να τρως καλά... Μην παίρνεις συνέχεια απ ' έξω. Να μαγειρεύεις ! Να σκεπάζεσαι γιατί τα βράδια κάνει κρύο.

- ΝΑΙΙΙ ρε μαμά ξέρω δεν πάω στα ξένα, να σπουδάσω πάω... Θα έρχομαι να σας βλέπω... Και φεύγει και πάλι αγωνιές και πάλι ξενύχτια...!

Και μια μέρα μετά από ένα καρναβάλι...

- Πέρασες καλά αγάπη μου το 3ημερο;

- Ναι , ναι πολύ ωραία, θα στα πω αύριο όμως, γιατί τώρα είμαι στο τρένο γυρνάω!

- Να προσέχεις αγάπη μου , στείλε μου όταν φτάσεις!

... ..

Και Μετά...

Σιωπή...

Αγάπη μου έφτασες;

Μαμαααα !!!!!

Πού είσαι , μαμά;

Μαμά ,κρυώνω...

Μαμά, πεινάω...

Μαμά; μαμααά κάτι μου έκαναν... πού με πήγαν μαμά... ΦΟΒΑΜΑΙ MAMA .

... ..

Μαμά... γύρισα... γύρισα σε Αυτόν που με έστειλε κοντά σου !

Μαμά θα σε αγαπώ και θα σε φυλάω για πάντα !

Μαμά ,μην κλαις είμαι καλά εδώ ο κόσμος είναι αλλιώς, τα λεφτά δε μετράνε, μετράνε μόνο οι ψυχές! ..

- Αγάπη μου με ακούς; Ποιος σε πήρε από μένα; Γιατί; Ποιος άδειασε την αγκαλιά μου τόσο βίαια με ποιο δικαίωμα; Ποιος τους είπε ότι σε μεγάλωνα για να σε κάνουν θυσία ; Ποιος; Ποιος είναι αυτός που θα πει για τη ζωή σου ! "Πάμε και όπου βγει; Ποιος είναι αυτός που θα έχει το θάρρος να με κοιτάξει στα μάτια και να μου πει τι αλήθεια έγινε;;

Αγγελική και Ναταλία Κορδέλου